

Sygn. akt: I C 1023/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Pniewska
Protokolant:	sekretarz Anna Leszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2020 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko S. K. (1)

o zapłatę

1/ zasądza od pozwanej S. K. (1) na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 7.513,34 zł (siedem tysięcy pięćset trzynaście złotych 34/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,

2/ oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3/ znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sędzia

/ Magdalena Pniewska /

Sygn. akt I C 1023/19

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w W. w dniu 22 lipca 2019 roku wniósł do tutejszego Sądu pozew o zasądzenie od pozwanej S. K. (2) kwoty 17.485,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 26 kwietnia 2018 roku pozwana zawarła z poprzednim wierzycielem (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...). Należność miała być spłacona w okresie 36 miesięcy, jednakże z uwagi na brak płatności przez pozwaną umowa została jej wypowiedziana. Następnie poprzedni wierzyciel zbył na rzecz powoda przedmiotową wierzytelność. Wskazał, że na dochodzoną kwotę składały się 8.854,93 zł tytułem należności głównej, 8.380,81 zł tytułem prowizji i 249,60 zł tytułem odsetek umownych.

W dniu 05 sierpnia 2019 roku tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt I Nc 840/19 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

W dniu 26 sierpnia 2019 roku wpłynął sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Pozwana zaskarżyła nakaz w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że roszczenie nie jest wymagalne, albowiem nie wypowiedziano jej skutecznie umowy. Podniosła, że w przedłożonym wydruku wypowiedzenia brak jest podpisu oraz nie udowodniono doręczenia wypowiedzenia umowy pozwanej.

W odpowiedzi na sprzeciw powód pismem procesowym z dnia 18 listopada 2019 roku podtrzymał swe żądania. Wskazał, że skierował do pozwanej wypowiedzenie na wskazany przez nią adres. Ponadto wskazał, że w toku postępowania roszczenie stało się i tak wymagalne, poprzez wytoczenie powództwa w sprawie.

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 roku dodatkowo pozwana zaprzeczyła, ażeby doręczono jej wypowiedzenie, ponadto wskazała, że dokonuje ona wpłat, na dowód czego przedłożyła dowody wpłaty łącznie kwoty 2.625 zł. Ponadto wskazała, że w jej ocenie wysokość prowizji jest rażąco zawyżona i narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń i stanowi próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 23 kwietnia 2018 roku pozwana S. K. (1) zawarła z poprzednim wierzycielem – (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z umową udzielono jej na okres do 31 maja 2021 roku pożyczki w łącznej kwocie 10.000 zł, pożyczka była oprocentowana w wysokości 10% w skali roku. Ponadto obciążono ją prowizją w kwocie 9.972 zł. Łączne zobowiązanie do zapłaty wynosiło 21.702,16 zł. Pożyczka miała być spłacana w 36 miesięcznych ratach, zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy. Zastrzeżono prawo wypowiedzenia umowy w przypadku opóźnienia w płatności co najmniej 2 pełnych rat pożyczki, po uprzednim wezwaniu do zapłaty. Kwotę pożyczki wypłacono pozwanej w dniu 25 kwietnia 2018 roku.

(dowód: kopia umowy wraz z załącznikami – k. 9 – 17 akt, potwierdzenie wypłaty – k. 19 akt)

Pismem z dnia 09 stycznia 2019 roku poprzedni wierzyciel wypowiedział pozwanej umowę wzywając ją do zapłaty. Powód przedłożył dowód nadania wypowiedzenia.

(dowód: wypowiedzenie – k. 18 akt, dowód nadania – k. 51 akt)

Ponadto w dniu 21 czerwca 2019 roku skierowano do pozwanej wezwanie do zapłaty oraz w dniu 11 lipca 2019 roku informację o wysokości zadłużenia.

(dowód: kopia wezwania – k. 8 akt, kopia informacji – k. 7 akt)

Na mocy porozumienia do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 13 listopada 2018 roku doszło w dniu 08 marca 2019 roku do przeniesienia wierzytelności przez poprzedniego wierzyciela, na rzecz powoda - (...) S.A. w W..

(dowód: wyciąg z porozumienia – k. 20 – 22 verte akt)

W okresie od 30 lipca 2018 roku do 14 stycznia 2019 roku, pozwana na rzecz poprzedniego wierzyciela uiściła łącznie kwotę 2.625 zł.

(dowód: wyciąg z rachunku bankowego – k. 54 akt)

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty dołączone do pozwu i przedłożone przez strony. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych, albowiem były ze sobą spójne, jak też ich autentyczność i prawdziwość nie została skutecznie zakwestionowana przez stronę

pozwaną. Pozwana co prawda kwestionowała walor dowodowy wydruku wypowiedzenia oraz brak jego doręczenia, to jednak zarzuty te nie mogły zasługiwać na uwzględnienie, o czym dalej.

Na podstawie przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. z dnia 16 maja 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

Poprzedni wierzyciel zawarł umowę z pozwaną w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.), natomiast pozwana występowała jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, przy czym jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. (§ 2). § 3 cytowanego przepisu stanowi zaś, że nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Klauzulą niedozwoloną jest zatem postanowienie umowy zawartej z konsumentem (lub wzorca umownego), które spełnia (łącznie) wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385¹ k.c. tj.:

- 1) nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie;
- 2) nie jest postanowieniem w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron;
- 3) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Podkreślić należy, że prowizja nie stanowiła elementu głównego świadczenia stron. Przez świadczenia tego typu należy bowiem rozumieć elementy konstytutywne dla danego typu czynności, pozwalające na jej identyfikację, od których zależy byt umowy – tak, że bez ich uzgodnienia nie można by stwierdzić, że do zawarcia umowy określonego rodzaju doszło. Przy umowie pożyczki prowizja stanowi natomiast jedynie formę dodatkowego wynagrodzenia (tak też: Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny w wyroku z dnia 8 maja 2019 roku w sprawie Sygn. akt I Ca 190/19, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

W ocenie Sądu zapisy dotyczące prowizji miały charakter klauzul niedozwolonych – prowizja była rażąco zawyżona i tym samym naruszała interesy pozwanej jako konsumentki oraz nie wiązała jej. Podkreślić należy, że kwota prowizji była niemal równa wysokości należności głównej. Treść umowy łączącej strony nie uzasadniała w żaden sposób ustalenia jej aż w takiej wysokości.

Wskazać należy, że w ocenie Sądu wypowiedzenie było skuteczne. Zgodnie z art. 60 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Zgodnie z art. 77 § 2 k.p.c. jeżeli umowa została zawarta w formie pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej, jej rozwiązanie za zgodą obu stron, jak również odstąpienie od niej albo jej

wypowiedzenie wymaga zachowania formy dokumentowej, chyba że ustawa lub umowa zastrzega inną formę. Natomiast, do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie (art. 77² k.p.c.). W ocenie Sądu zatem dokument wypowiedzenia nie wymagał własnoręcznego podpisu osoby go wystawiającej. Poprzedni wierzyciel kierował korespondencję na adres wskazany przez samą pozwaną w ramach zawierania umowy, a zatem fakt, iż pozwana korespondencji tej nie podejmowała z dowolnych przyczyn nie może ograniczać praw powoda do dochodzenia niniejszej wierzytelności.

Skoro zatem powód dochodził kwoty 17.485,34 zł, zaś za nieuzasadnioną Sąd uznał wysokość prowizji w wysokości 9.972,00 zł, to należało zasądzić pozostałą kwotę, tj. 7.513,34 zł wraz z żądanymi odsetkami, zgodnie z art. 481 § 1 k.c. Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W punkcie drugim sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo jako nieuzasadnione (o czym wcześniej).

Orzeczenie o kosztach Sąd w punkcie trzecim sentencji wyroku oparł o treść przepisu art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników i ponosiły z tego tytułu koszty. Powód poniósł koszty zastępstwa procesowego oraz opłaty sądowej od pozwu i skarbowej od pełnomocnictwa, natomiast pozwana koszty zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wskazać przy tym należy, że powództwo zostało uwzględnione w części mniejszej niż połowa. Z tych względów w ocenie Sądu zasadnym było wzajemne zniesienie kosztów pomiędzy stronami.

/Sędzia

Magdalena Pniewska/

Z.

1) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,

2) za 14 dni lub z apelacją.

B., 09.03.2020 roku

Sędzia